

РЕШЕНИЕ

№ 6148

гр. София, 21.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова

Мария Стоева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Надя Загорова, като разгледа дело номер **11116** по описа за **2024** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от ЗД „БУЛ ИНСТ“ АД, чрез процесуален представител, срещу решение №4616/22.10.2024г. на СРС, 104-ти състав, постановено по анд №10908/2024г. по описа на СРС, с което е потвърдено изцяло наказателно постановление /НП/ № Р-10-136/17.07.2024г. на Заместник-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на ЗД „БУЛ ИНСТ“ АД е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева.

С жалбата се твърди, че решението на съда е неправилно, необосновано и незаконосъобразно. Оспорва се твърдяното нарушение да е извършено при условията на повторност, като в тази връзка се твърди, че в АУАН не е посочено това обстоятелство, а същото е елемент от състава на нарушението, а отделно от това по този начин АУАН не съответства на НП. Твърди се, че неправилно е определена датата на нарушението, както и че е нарушен и срока по чл.34 ЗАНН. Отделно от това са изложени твърдения, че наложеното наказание не съответства на целите по чл.12 ЗАНН и извършеното административно нарушение е маловажен случай по смисъла на

чл.28 ЗАНН. Моли съда да отмени решението на СРС.

Ответникът по касационната жалба – Заместник-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, чрез процесуалния си представител, в представените писмени бележки и в съдебно заседание оспорва касационната жалба, като счита, че същата е неоснователна и недоказана. Твърди, че повторността не е елемент от фактическия състав, поради което правилно същата е посочена само в НП с оглед определяне размера на наказанието. Моли оспорваното решение на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Оспорва възраженията за неспазване на срока по чл.34 ЗАНН, като счита, че правилно е приложен материалния закон. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като счита, че в случай, че се претендира адвокатско възнаграждение същото следва да бъде определено с оглед Решение на СЕС от 25.01.2024г по дело С-438/22г..

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, като счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София - град, XVII-ти касационен състав, след като съобрази доводите и становищата на страните и обсъди наведените касационни основания, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

При извършената служебна проверка за редовност и допустимост на касационната жалба, с които е сезиран, съдът намира, че касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, съгласно чл. 210, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в, от ЗАНН. С оглед на изложеното съдът счита, че подадената жалба е процесуално допустима за разглеждане в настоящото производство.

Съгласно чл. 63в от ЗАНН решението на районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в Наказателно процесуалния кодекс и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс. Разпоредбата на чл. 218 от АПК свежда предмета на касационната проверка до посочените в жалбата пороци на решението, но същевременно задължава касационната инстанция да следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с административно-наказателната преписка, както и събраните в хода на съдебното следствие.

Пред настоящата инстанция не са представени доказателства, свързани с касационните основания.

Въззивният съд е установил относимите факти и въз основа на тях е приел, че на 31.01.2023 г. пред ЗД „БУЛ ИНСТ“ АД е предявена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение, вследствие на подадено от П. Й. уведомление за щета от ПТП, причинена на л.а.“БМВ 320Д“ с рег. [рег.номер на МПС] . Завеждането на претенцията било на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите по застрахователна полица №BG/02/122002567746.

На датата на завеждане на претенцията- 31.01.2023 г., пред застрахователя са представени всички писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на увредения автомобил и е извършен оглед. На 01.02.2023 г. е извършен допълнителен оглед на автомобила. На 11.03.2024 г. ЗД „БУЛ ИНСТ“ АД се произнесло с отказ от изплащане на обезщетение. На 01.04.2024 г. на Й. е изплатено обезщетение в размер на 4 630,35 лв. по банкова сметка.

Въз основа съставения АУАН Заместник-председателят на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ е издал обжалваното наказателно постановление.

Описаната фактическа обстановка е потвърдена от разпитания пред въззивния съд свидетел- актосъставителя Ш. и приетите от съда писмени доказателства.

С решение №4616/22.10.2024г. на СРС, 104-ти състав, постановено по анд №10908/2024г. по описа на СРС, с което е потвърдено изцяло наказателно постановление /НП/ № Р-10-136/17.07.2024г. на Заместник-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на ЗД „БУЛ ИНСТ“ АД е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд София– град XVII-ти касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо, но неправилно.

В мотивите на оспорваното на СРС решение съдът е изложил мотиви за нарушение на чл. 108 ал.1 от Кодекса за застраховане, като е анализирал възприетите от съда факти с оглед съставомерността именно на това нарушение.

Видно от приложеното по делото наказателно постановление, обаче, в него ясно е записано, че е „нарушена разпоредбата на чл.496 ал.2 вр. ал.1 от Кодекса за застраховането, като нарушението е извършено на 03.05.2023г. в [населено място]“.

Двете нарушения, макар и със сходен състав, са различни, поради и което законодателят ги е разграничил. Разпоредбата на чл.108 ал.1 от КЗ предвижда, че „застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 – 3, 8 – 10 и 13 – 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или 2. мотивирано откаже плащането“. Нарушението по чл.496 ал.2 вр. ал.1 от КЗ, посочено в НП № Р-10-136/17.07.2024г. на Заместник-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ предвижда тримесечен срок за произнасяне от предявяване по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, считано от момента на нейното предявяване по реда на чл. 380 пред застрахователя, сключил застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите, или пред неговия представител за уреждане на претенции, като съгласно ал.2 са различни и правомощията при произнасянето по така предявената претенция, а именно: 1. определи и изплати размера на обезщетението, или 2. даде мотивиран отговор по предявените претенции,

когато: а) отказва плащане, или б) основанийето на претенцията не е било напълно установено, или в) размерът на вредите не е бил напълно установен.

Съгласно установената практика е налице ясно разграничаване между нарушенията по чл.108 ал.1 КД и това по чл.496 ал.2 вр. ал.1 КЗ- Решение №3132/30.01.2025г по адм. дело №10023/2024г по описа на АССГ, VII касационен състав, Решение №2881/29.04.2024г. по дам. дело №481/2024г по описа на АССГ, XXII касационен състав. В Решение № 4785 от 14.07.2023 г. на АдМС - С. по адм. д. № 1860/2023 по описа на АССГ, I касационен състав е изяснена разликата в правната квалификация пол. 108 и сл. КЗ и чл.496 КЗ, като е посочено, че „отношението на чл. 496 и сл. към чл. 108 и сл. КЗ като на специална към обща норма, на което се позовава на което се позовава касаторът, би било правно значимо, в случай че те уреждат по различен начин идентични хипотези. Тогава би се проявило и дерогиращото действие на специалната норма. Между чл. 108 КЗ, приложима към сроковете за произнасяне по всички застрахователни претенции, и чл. 496 КЗ не е налице противоречие. Последната разпоредба представлява гаранция за защита правата на потребителите на застрахователни услуги, тъй като въвежда краен, определен срок, в рамките на който застрахователят е длъжен да се произнесе по предявените претенции. Разпоредбата е израз на засилена законодателна закрила и се отнася само за претенции по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Обратно, разпоредбата на чл. 108 КЗ се прилага при уреждане на претенции по всички видове застраховки. Следователно, съдът намира, че при предявена претенция по задължителна застраховка гражданска отговорност, застрахователят следва да се произнесе в срок 15 работни дни от представяне на доказателствата по чл. 106 КЗ, но не по-късно от три месеца от завеждането на претенцията. По тази причина двете разпоредби са допълващи, като чл. 496, ал. 1 и ал. 2 КЗ не съдържа специални правила, които да дерогира общите такива по чл. 108 КЗ“.

В случая, обаче, в оспорваното решение на СРС е обсъдено единствено нарушение по чл.108 ал.1 КЗ, докато в НП е посочено нарушение по чл.496 ал.2 вр. ал.1 КЗ, което обосновава извод за неправилност на съдебното решение. Преценката на доказателствата и излагането на изводи по същество за първи път в касационната инстанция би довело до ограничаване правото на участие на страните в делото, респективно нарушава правото им да се защитят срещу фактите по спора, ако същите бъдат установени в касационното производство. При забраната за извършване на проверка за материална законосъобразност на акта за първи път в касационното производство, решението следва да бъде отменено, а делото - върнато на друг състав на първоинстанционния съд за ново разглеждане. При новото разглеждане на делото съдът следва да извърши пълна проверка за законосъобразността на наказателното постановление по отношение на всички фактически и правни установявания на органа, да анализира фактите и при установена фактическа обстановка, подведена под приложимите правни норми, да формира правните си изводи.

При действието на чл. 226, ал. 3 АПК въпросът за разноските и пред настоящата инстанция следва да се реши от първоинстанционния съд при новото разглеждане на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд-София град, XVII-ви касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №4616/22.10.2024г. на СРС, 104-ти състав, постановено по анд №10908/2024г. по описа на СРС.

ВРЪЩА делото на СРС за разглеждане от друг съдебен състав.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: